

*Een bloem is een bloem,
waar zij ook groeit.*

- Rumi



1.

11 oktober

Vandaag is een heel bijzondere dag. Niet alleen omdat ik twaalf jaar geworden ben, maar ook omdat het Wereldmeisjesdag is, én omdat ik vandaag precies 365 nachten achter elkaar in een tent heb geslapen. Dat laatste kwam zo:

Meester Sinan had een *challenge*-week georganiseerd. Niet zo een waar YouTube bol van staat, zei de meester (een ei op je hoofd stukslaan en dan maar hopen dat het een gekookt ei is, dat soort domme dingen), maar om geld op te halen voor een goed doel. Je mocht je eigen challenge bedenken en ook het doel. Met een groepje mocht ook. We kregen hiervoor een week de tijd.

‘Daag jezelf eens uit,’ zei de meester. ‘Haal geld op voor anderen, maar doe daarvoor iets wat je anders niet zo gauw zou doen.’

Uit mezelf sliep ik niet gauw in zonder nachtlampje, maar voor zoiets kon je natuurlijk geen geld vragen, dat snapte ik ook wel.

Ik had het erover met mijn ouders.

‘Vroeger heette dat gewoon een heitje voor een karweitje,’ zei mijn vader. ‘Waarom moet tegenwoordig alles in het Engels?’ Mijn vader is al zestig en soms een beetje ouderwets.

‘Ik vind “challenge” juist leuk,’ zei mijn moeder. ‘Laat die kinderen eens wat anders bedenken dan dat eeuwige ramen lappen, onkruid wieden, auto’s wassen of glas naar de glasbak brengen.’ Ze keek me uitdagend aan. ‘Verzin eens wat.’

Later zou ze vet spijt krijgen van die opmerking. Want de week daarop (de hele klas had al wat verzonnen, behalve ik) bedacht ik een uitdaging waarvan ze geen gat in de lucht sprong.

Integendeel.

Zo kwam ik op mijn idee:

In de klas liet meester Sinan op het digibord een foto zien van twee Syrische broertjes in een tentenkamp. De oudste had zijn arm om de schouder van zijn jongere broertje geslagen. Met zijn andere hand hield hij een slipper omhoog alsof het een mobieltje was waarmee hij een selfie maakte. Zijn

broertje keek angstig de ‘camera’ in. Zelf trok hij juist een blij en gelukkig gezicht, alsof hij een echte foto maakte met een echte telefoon.

‘Misschien is die jongen net zo bang als zijn broertje,’ zei de meester, ‘maar zijn fantasie helpt hem dat even te vergeten.’

Ik voelde kippenvel op mijn achterhoofd, en langs mijn nek en rug. Het kippenvel ging tot aan mijn voeten. Want hoe graag ik ook die grote jongen zou willen zijn, ik voelde me zijn kleine broertje. Ook als je niet hoeft te vluchten voor bommen of ander geweld, kun je namelijk bang zijn. Voor het donker bijvoorbeeld (wat natuurlijk suf is, want wat kan het donker nou met je doen), of voor enge geluiden, insluipers, glibberige beesten, of beesten met lange dunne staarten. Of voor dingen die zouden kunnen gebeuren, maar nog nooit gebeurd zijn. Of dat je niet over de zwarte strepen van het zebra-pad durft te lopen, omdat dat ongeluk zou brengen. Dat zijn een hoop dingen om bang voor te zijn en ik geef die voorbeelden niet voor niets: vorig jaar was ik namelijk nog bang voor ál die dingen.

En toen zag ik dus de foto van die twee broertjes, en ineens dacht ik: zal ik als challenge in een tent gaan slapen, om geld op te halen voor vluchtelingenkinderen? *In mijn eentje, in onze stikdonkere achtertuin?*

Ik probeerde dit meteen weer weg te duwen, want van het idee alleen al kreeg ik een knoop in m’n maag. Ik was immers een bangerik, een schijt-

bak, een angsthaas. Maar tegelijkertijd wilde ik dat ook dolgraag níet meer zijn. Een grotere uitdaging dan in mijn eentje in een donkere tuin in een tent te slapen, was er dus bijna niet...

Het idee haakte zich als een vishaakje in een vis vast in mijn hoofd. In de pauze vertelde ik het aan Dons, mijn beste vriendin (of misschien wel mijn enige). Ze heet niet echt Dons, dat is haar bijnaam. Ik ken haar al vanaf de peuterspeelzaal. Toen ik er op mijn eerste dag haar blonde zachte haren aaide, schijn ik 'Dons' gezegd te hebben. Het was een woord dat ik nog maar net had geleerd, omdat mama nieuwe handdoeken had gekocht die 'zo zacht waren als dons'. Het meisje met de blonde zachte haren werd mijn beste vriendin en volgens mij heb ik haar nog nooit bij haar echte naam genoemd.

Dons vond mijn plan met de tent meteen geweldig, maar toen ik het later die dag voorzichtig aan mijn moeder voorlegde, dacht zij daar anders over. Dat ging ongeveer zo:

'In een tent slapen?'

'Ja, voor de challenge-week, om geld op te halen voor vluchtelingenkinderen.'

'Zwaan toch. Nu nog buiten? In de kou, de natigheid...'

'Daarom is het ook een challenge.'

'Het is al oktober, het wordt veel te koud om buiten te slapen.'

'Dat overleef ik wel.'

'Toch vind ik het niks.'

'Toch wil ik het.'

'Papa en ik moeten erover nadenken.'

'Je bedoelt dat jij erover na moet denken. Als papa dit hoort, vindt hij het vast superstoer.'

'Ik vind het ook superstoer, maar...'

'Nou dan. Ik wil iets doen wat een meisje van elf anders niet zo gauw zou doen. Iets wat ik anders niet gauw zou doen.' Het laatste zei ik met hoofdletters. In neon. Ik keek haar uitdagend aan. 'Je zei trouwens zelf "verzin eens wat". Dús.'

Daar had ik haar te pakken. Toch sputterde ze: 'Ja, maar dit...'

Toen ik het 's avonds aan mijn vader vertelde, zei hij meteen: 'Wat een goeie uitdaging!'

'Mama vindt van niet.'

'Jawel,' zei mijn moeder, 'het is een goeie uitdaging, maar ik vind het ook eng.'

'Dat zeg je goed,' zei ik, 'jij vindt het eng.'

Het bleef even stil.

'Maar jij toch ook?' zei ze toen.

Ik ontplofte. 'Ja, en daarom wil ik het nou juist! Het is een CHALLENGE!'

Daar had ze niet van terug.

Om een lang verhaal kort te maken: het mocht. Maar wat we op dat moment met z'n allen nog niet wisten, was dat mijn challenge langer zou duren dan een week. Veel langer zelfs: een heel jaar.

Het was een eng, moeilijk, spannend en bizar, maar tegelijkertijd mooi en leerzaam jaar. Een jaar waarin ik niet alleen van alles heb meegemaakt en geleerd, maar waarin ik ook heel veel geld heb opgehaald.

Dit is mijn verhaal.